

De kinderen zijn koning

Van Delphine de Vigan verschenen ook bij De Geus

Niets weerstaat de nacht
Dagen zonder honger
Het ware verhaal van haar en mij
Verborgene verbintenissen
Dankbaarheid

Delphine de Vigan

De kinderen zijn koning

Uit het Frans vertaald door Floor Borsboom

DE GEUS

Gepubliceerd met steun van het Institut français des Pays-Bas

De vertaalster ontving voor deze vertaling een
projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *Les enfants sont rois*, verschenen bij Gallimard

Oorspronkelijke tekst © Éditions Gallimard, 2021

Nederlandse vertaling © Floor Borsboom en De Geus bv, Amsterdam 2023

Omslagontwerp Paul Pollmann

Omslagillustratie © Westend61 GmbH/Alamy Stock Photo

ISBN 978 90 445 4592 0

NUR 302

Een andere wereld

We hadden een kans om de wereld te veranderen
maar gingen liever online shoppen.

STEPHEN KING,
Over leven en schrijven

VERMISSING VAN HET KIND KIMMY DIORE

Betreft:

Transcriptie van de laatste Instagramstories gepost door Mélanie Claux (e/v Diore).

STORY 1

Geplaatst op 10 november om 16.35 uur

Duur: 65 seconden

De video is opgenomen in een schoenwinkel.

Stem van Mélanie: 'Lieve schatten, we zijn nu in de Run Shop om nieuwe sneakers voor Kimmy te kopen! Zeg liefje, jij moet toch nieuwe sneakers hebben omdat de oude je wat te klein worden? *(De camera van de mobiele telefoon richt zich op het meisje, dat even aarzelt en dan niet al te enthousiast knikt.)* Dus dit zijn de drie paar sneakers die Kimmy heeft uitgekozen in maatje 32 *(ze verschijnen naast elkaar in beeld)*. Ik deel ze in close-up: een paar gouden Nike Air Max uit de nieuwe collectie, een paar Adidas Originals met de drie strepen en een paar merkloze sneakers met rode accenten... We zullen nu toch een besluit moeten nemen, maar zoals jullie weten heeft Kimmy een hekel aan kiezen. Dus lieve schatten, we rekenen echt op jullie!'

Op het scherm verschijnt een pop-up met een Instagram-minipoll:

‘Welke moet Kimmy nemen?’

A. De Nike Air

B. De Adidas

C. De voordelige sneakers.’

Mélanie richt de camera op zichzelf en zegt tot besluit: ‘Maar gelukkig hebben we jullie, lieve schatten, en jullie beslissen!’

Achttien jaar eerder.

Op 5 juli 2001, de dag van de finale van *Loft Story*, zaten Mélanie Claux, haar ouders en haar zus Sandra op hun vaste plaatsen voor de tv. Sinds 26 april, toen de spelshow voor het eerst was uitgezonden, had de familie Claux geen aflevering op donderdag primetime gemist.

Een paar minuten voor hun vrijlating, nadat ze zeventig dagen opgesloten hadden gezeten op een door muren omsloten terrein – met een prefab villa, een namaaktuin en een echt kippenhok –, waren de laatste vier kandidaten samengebracht in de grote salon, de twee jongens dicht naast elkaar op de witte sofa, de twee meisjes links en rechts in de bijpassende fauteuils. De presentator, wiens carrière een even hoge als onverwachte vlucht had genomen, herinnerde er opgewonden aan dat het langverwachte, beslissende moment – eindelijk! – was aangebroken: ‘Ik tel af vanaf tien en bij nul staan jullie buiten!’ Hij vroeg een laatste keer of het publiek er klaar voor was en begon toen af te tellen, ‘tien, negen, acht, zeven, zes, vijf’, begeleid door een gewillig en luidruchtig koor. De kandidaten haastten zich met een koffer in de hand naar de uitgang, ‘vier, drie, twee, één, nul!’ De deur vloog in één klap open en het gejuich barstte los.

De presentator schreeuwde nu de longen uit zijn lijf ter overstemming van het lawaai van de menigte die zich buiten stond te verdringen en het gejoel van het ongeduldige publiek dat al

meer dan een uur in de studio zat te wachten: ‘Ze zijn buiten! Ze komen eraan! Na zeventig dagen zijn Laure, Loana, Christophe en Jean-Édouard weer terug op aarde!’ Via een longshot werd het vuurwerk in beeld gebracht dat werd afgestoken op het dak van het gebouw waarin ze meer dan twee maanden hadden doorgebracht, terwijl de vier laatste kandidaten de rode loper betraden die voor de gelegenheid was uitgerold.

Ze waren buiten, ja, maar buiten leek vreemd genoeg nog steeds binnen. Een uitgelaten meute stond zich achter de hekken te verdringen, fotografen probeerden dichterbij te komen, mensen die ze niet kenden bedelden om handtekeningen, journalisten hielden hun microfoons voor. Sommigen zwaaiden met spandoeken of bordjes met hun namen erop, anderen filmden hen met kleine camera’s (mobiele telefoons waren toen nog primitieve apparaten waarmee je alleen kon bellen).

Wat hun was beloofd was een feit. In een paar weken waren ze beroemd geworden.

Begeleid door lijfwachten liepen ze tussen hun fans door, terwijl de presentator verslag bleef doen van elke stap die ze zetten, ‘ze zijn nog maar een paar meter van de studio, kijk, ze gaan nu de trap op’, waarbij de overlap tussen beeld en commentaar geen afbreuk deed aan de dramatische spanning maar er juist een nooit eerder vertoonde, verbijsterende dimensie aan gaf (het procedé zou de volgende decennia op alle mogelijke manieren worden herhaald). Het gejuich werd nog luider en een zwart gordijn zwaaide opzij om hen binnen te laten. Toen ze de studio betraden, waar ze werden opgewacht door hun families en de negen andere kandidaten, die in de voorafgaande weken waren weggestemd of vrijwillig waren vertrokken, nam de spanning nog iets toe. In een oververhitte sfeer en een almaar toenemende wanorde begon de menigte een naam te scanderen: ‘Loana! Loana!’

Net als het publiek hoopten de Clauxen allemaal dat zij zou winnen. Mélanie vond haar simpelweg beeldschoon (haar gelifte borsten, haar platte buik, haar gebruide huid). Sandra, haar twee jaar oudere zus, werd geraakt door de eenzame en melancholieke uitstraling van de jonge vrouw (ze was aanvankelijk buitengesloten door de andere kandidaten vanwege haar sexy outfits en daarna, ondanks haar schijnbare integratie in de groep, het voornaamste voorwerp van geroddel en gesmoes gebleven). Hoewel teleurgesteld door de uitschakeling van de jonge Julie, een sympathieke en vrolijke kandidate en verreweg haar favoriet, kon mevrouw Claux niet ongevoelig blijven voor de ellende die Loana had meegemaakt – haar moeilijke jeugd en haar dochttertje dat bij een pleeggezin was ondergebracht –, breed uitgemeten in de roddelbladen. En vader Claux ten slotte had alleen oog voor de knappe blondine – de beelden van Loana in shorts, minirok, jurk met blote rug of badpak en haar mistroostige glimlach achtervolgden hem tot in zijn slaap en soms zelfs nog bij klaarlichte dag. Het hele gezin moest niets hebben van Laure, die ze te kakkerig vonden, of van Jean-Édouard, een verwende en domme losbol.

Toen de twee winnaars waren aangewezen door de kijkers en allen op weg gingen naar de geheime plek waar het gala zou plaatsvinden, verliet een lange stoet zwarte limousines en met camera's uitgeruste motorrijders de Plaine Saint-Denis. Het leek wel de Tour de France, zoveel technisch materieel als er was ingezet. Voor de stoplichten werden microfoons aan hengels door de geopende ramen gestoken om de reacties van de winnaars op te vangen.

‘Het doet me allemaal denken aan de verkiezingsoverwinning van Chirac!’ riep de presentator uit, wiens make-up niet langer zijn vermoeidheid kon verhullen.

In de omgeving van de place de l'Étoile stond het verkeer volledig vast. De massa stroomde vanuit alle zijstraten toe naar de avenue de la Grande Armée en mensen lieten hun auto staan om

zo dicht mogelijk in de buurt te kunnen komen. Voor de ingang van de nachtclub stonden honderden nieuwsgierigen te wachten op de *lofteurs*.

‘Iedereen is dol op ons, het is te gek!’ verklaarde Christophe, een van de twee winnaars, tegen de presentatrice ter plaatse.

Loana stapte uit de limousine in een lichtroze gehaakt topje en een verwassen spijkerbroek. Op haar hoge sleehakken ontvouwde ze haar schitterende lichaam en keek om zich heen. In haar ogen zagen sommigen iets afwezig. Of verbijsterds. Of de voorbode van een tragisch lot.

Mélanie Claux was toen zeventien jaar oud en zat in de vijfde klas van het lycée Saint-François-d’Assise in La Roche-sur-Yon. Ze was nogal gesloten en had niet veel vrienden. Hoewel ze zich nooit had kunnen voorstellen dat ze ooit zou gaan studeren, was ze leergierig en haalde ze goede cijfers. Maar waar ze bovenal van hield was televisiekijken. Het gevoel van leegte dat ze vaak ervoer zonder dat ze het kon omschrijven, een vorm van onzekerheid misschien, of de angst dat haar leven haar ontglipte, een leegte die in haar binnenste soms aanvoelde als een bodemloze put, kwam pas tot bedaren als ze voor de buis ging zitten.

Een paar honderd kilometer verderop, in Bagneux, een voorstad van Parijs, keek Clara Roussel in haar eentje en stiekem naar de finale van *Loft Story*. Ze zat op dat moment in de derde klas van het lyceum. Dankzij haar intelligentie en het zeer middelmatige niveau van haar middelbare school haalde ze voldoende zonder thuis ooit een steek te hoeven uitvoeren. Ze was vooral geïnteresseerd in jongens, met name die met kort, blond haar: het soort jongen waarbij de concurrentie haar minder geducht leek omdat de algemene voorkeur ontegenzeggelijk uitging naar het donkerharige, melancholieke type. De manier waarop ze zich uitdrukte – ze werd vaak geplaagd met de moeilijke woorden die

ze gebruikte en haar voorliefde voor ingewikkelde zinnen –, op haar leeftijd niet zo gangbaar, bleek op versiergebied een grote troef. Haar ouders, beiden leraar van beroep, zeer strijdbaar en betrokken bij het plaatselijke leven, maakten al sinds de oprichting deel uit van de actiegroep ‘Lachen, u wordt gefilmd’ (een collectief dat zich verzette tegen een door technologie beheerste samenleving en dat zeer actief was in de strijd tegen elke vorm van camerabewaking). Deze actiegroep had televisiekijkers opgeroepen het programma te boycotten en een paar weken eerder zelfs hun vuilnisbakken om te keren voor het hoofdkantoor van de zender M6. Er was die dag met eieren, yoghurt, tomaten en veel hondenpoep gegooid. Clara’s ouders, die natuurlijk van de partij waren geweest, hadden later ook deelgenomen aan een andere protestactie die op touw was gezet door Zaléa TV (een alternatieve zender die in de jaren nul was gaan experimenteren met onafhankelijke televisie). Zo’n tweehonderdvijftig actievoerders die de deelnemers wilden bevrijden waren erin geslaagd in de buurt van de Loft te komen. Ze waren zelfs door een eerste beveiligingshek gedrongen. Philippe, de vader van Clara, was te zien geweest in een kort nieuwsitem van France 2.

‘Het Rode Kruis bezoekt gevangenkampen, wij eisen hetzelfde recht! Ze zijn ondervoed en uitgeput, worden blootgesteld aan het felle licht van schijnwerpers, ze huilen de hele tijd: bevrijd de gijzelaars!’ had hij tegen een verslaggeefster verklaard.

‘Bevrijd de legkippen!’ hadden allen in koor geroepen terwijl een peloton van de oproerpolitie hun de weg versperde.

Het behoeft dus geen betoog dat de ouders van Clara, die de avond van de finale een bijeenkomst van het collectief bijwoonden met als thema ‘In wat voor maatschappij willen wij leven?’ het niet op prijs zouden hebben gesteld dat hun dochter van amper vijftien hun afwezigheid had aangegrepen om te zwelgen in dat duivelse programma, overduidelijk symptoom van

een wereld waar alles koopwaar was geworden, beheerst door de cultus van het ego.

Elf miljoen kijkers volgden die avond de finale van *Loft Story*. Geen televisieprogramma had de emoties ooit zo hoog doen oplopen. De schrijvende pers, die zich aanvankelijk veelal kritisch had uitgelaten over de komst van het format naar Frankrijk, had er door alle onthullingen en verwickelingen uiteindelijk plezier in gekregen en was er zijn voorpagina's, columns en opiniepagina's aan gaan wijden. Sociologen, antropologen, psychologen, psychiaters, journalisten, commentatoren, schrijvers en columnisten hadden het programma en het succes ervan wekenlang ontleed en geanalyseerd.

'Er zal een voor en een na zijn,' had men hier en daar kunnen lezen.

Ze wilden op de televisie komen om beroemd te worden. Ze waren nu beroemd omdat ze op de televisie waren gekomen. Ze zouden voorgoed de eersten blijven. De pioniers.

De cultmomenten van het eerste seizoen – de memorabele 'zwembadscène' met Loana en Jean-Édouard, de entree van de kandidaten in de villa en de finale in zijn geheel – zouden twintig jaar later te zien zijn op YouTube. Onder een van de video's liet de allereerste reactie zich lezen als een orakel: 'Het moment waarop de poorten van de hel werden geopend.'

Misschien was het in de loop van die paar weken inderdaad allemaal begonnen. De doorlatendheid van het scherm. De mogelijkheid om van kijker te veranderen in degene die wordt bekeken. Het verlangen om te worden gezien, erkend, bewonderd. Het idee dat het binnen ieders bereik lag. Je hoefde niets meer te produceren, te creëren of uit te vinden om recht te hebben op je *15 minutes of fame*. Je hoefde jezelf alleen maar te laten zien en in beeld te blijven.

De komst van nieuwe media zou die trend weldra versnellen. Van nu af aan zou iedereen bestaan dankzij de exponentiële toename van de sporen die men achterliet in de vorm van beelden of reacties, sporen waarvan men al gauw zou ontdekken dat ze niet meer zouden verdwijnen. Toegankelijk voor allen zouden het internet en de sociale media het weldra overnemen van de televisie en het speelveld met een factor tien vergroten. Jezelf binnen, buiten, op alle mogelijke manieren laten zien. Leven om gezien te worden, of geleefd worden. Reality-tv en zijn spin-offs over het échte leven zouden zich langzaam maar zeker uitbreiden over talloze terreinen en nog jarenlang hun codes, vocabulaire en vertelvormen dicteren.

Ja, zo was het allemaal begonnen.

Als haar moeder zich tot Mélanie richtte, begon ze haar zinnen doorgaans met ‘jij’, onmiddellijk gevolgd door een ontkenning, om niet rechtstreeks uiting te hoeven geven aan haar eigen gevoelens. *Jij voert geen steek uit, jij zal ook nooit veranderen, jij had me niet gewaarschuwd, jij hebt de afwasmachine niet uitgeruimd, jij gaat zo de deur toch niet uit?* ‘Jij’ en ‘niet’ waren onlosmakelijk met elkaar verbonden. Toen Mélanie Engels had willen gaan studeren, nadat ze met de hakken over de sloot maar wel in één keer haar eindexamen had gehaald, had haar moeder gezegd: ‘Jij moet niet denken dat je eindeloos op onze kosten kan gaan studeren!’ Studeren, carrière maken, dat deden alleen jongens (mevrouw Claux had tot haar grote spijt nooit een zoon gekregen), terwijl meisjes vooral een goede echtgenoot aan de haak moesten zien te slaan. Zelf had ze zich aan de opvoeding van haar kinderen gewijd en nooit begrepen waarom Mélanie de streek wilde verlaten, ze had er een vorm van snobisme in gezien. ‘Mensen moeten geen kapsones hebben,’ had ze eraan toegevoegd, bij wijze van uitzondering afwijkend van de ‘jij’-regel. Ondanks die waarschuwende woorden had Mélanie op haar achttiende haar koffer gepakt en was ze naar Parijs getogen. Ze woonde eerst in een zolderkamer met wc en wastafel op de gang in het zevende arrondissement, in ruil voor vier avonden babysitten per week, en later huurde ze een piepklein eenkamerappartementje in het vijftiende (ze had een baantje bij een reisbureau gevonden en haar vader stuurde haar tweehonderd euro per maand).

Hoe ze ertoe gekomen was de universiteit te verlaten en fulltime voor het reisbureau te gaan werken zou ze niet hebben kunnen zeggen, behalve dat alles haar soms al bij voorbaat leek vast te liggen, zowel successen als tegenslagen, en dat ze geen teken had gekregen dat haar stimuleerde door te gaan met haar studie Engels: ze haalde goede cijfers, maar andere studenten spraken het al accentloos en schreven het perfect. En als ze zichzelf in de *present continuous* in de toekomst probeerde te projecteren, zag ze vooral niets. Echt helemaal niets. Toen de vacature was vrijgekomen had de directrice van het reisbureau haar die baan van assistente/baliemedewerkster aangeboden, en ze had ja gezegd. De dagen gingen snel voorbij en ze voelde zich op haar plaats. Aan het eind van de dag kwam ze thuis in haar kleine studio in de rue Violet, die ze nu zelf kon bekostigen, ging met een bord eten op schoot voor de buis zitten en sloeg geen realityshow over. *Temptation Island*, hoewel iets te immoreel naar haar smaak, en het meer romantische *De Bachelor* waren verreweg haar favorieten. In het weekend ging ze met haar vriendin Jess (die ze van de middelbare school kende en die ook naar Parijs was verhuisd) naar een café of nachtclub voor een paar biertjes of een wodka-jus.

Een paar jaar later had het reisbureau waar Mélanie haar intrede in het beroepsleven had gedaan door de toegenomen concurrentie met online boekingskantoren een moeilijke periode doorgemaakt, op de rand van een faillissementsaanvraag.

Op een avond, toen ze een site bezocht die gespecialiseerd was in het werven van kandidaten voor realityseries (om eerlijk te zijn had ze al op verscheidene advertenties gereageerd zonder dat ze ooit was uitgenodigd voor een gesprek), viel haar oog op een nieuwe annonce. Je hoefde alleen maar een alleenstaande tussen de twintig en de dertig te zijn en twee foto's van jezelf op te sturen waar gewoonlijk om werd gevraagd: een portretfoto en een foto ten voeten uit, bij voorkeur in een gypjakje of badpak. Een paar

dagen van hoop, dacht ze, een paar dagen dat ze een beetje kon dromen, waren tenslotte altijd meegenomen. Een week later werd ze gebeld. Een jonge stem, waarvan ze pas na enkele minuten het geslacht kon bepalen, stelde haar een twintigtal vragen over haar hobby's, haar uiterlijk, haar motivatie. Ze jokte over twee of drie kleinigheden en deed zich brutaler voor dan ze was. Als ze een kans wilde maken moest ze wel origineel uit de hoek komen. Ze kon de volgende week op gesprek komen.

Die dag stond ze meer dan een uur te dubben over wat ze zou aantrekken. Ze was zich ervan bewust dat ze een zowel herkenbare als opvallende stijl moest uitdragen, die in één oogopslag een belangrijk aspect van haar persoonlijkheid aan het licht zou brengen. Het probleem was dat ze elke dag dezelfde kleding droeg – spijkerbroek, trui, overhemdbloes – en dat ze er bij nader inzien niet zo zeker van was of ze wel iets van een persoonlijkheid had om uit te stralen.

Mélanie Claux droomde ervan een stralend middelpunt te zijn, maar bleef die onopvallende, ingetogen jonge vrouw die ze verafschuwde.

Uiteindelijk koos ze voor haar strakste broek (hoewel er lycra in was verwerkt moest ze op de grond gaan liggen om de rits dicht te krijgen) en een T-shirt met het logo van Nestlé – het bedrijf waar haar vader zojuist was bevorderd tot afdelingsmanager –, waarvan ze het gedeelte onder haar boezem afknipte en zo de naam van het merk liet verdwijnen. Ze trok haar sneakers aan en bekeek zichzelf in de spiegel. Ze was een beetje uitgeschoten met de schaar: je zag een flink stuk van haar beha, maar dat creëerde onmiskenbaar een stijl. Ze werd die dag om zes uur verwacht. Om er zeker van te zijn dat ze niet te laat zou komen, had ze de middag vrij gevraagd.

Ze arriveerde vijf minuten te vroeg op het productiekantoor. Ze had haar nagels lichtroze gelakt en haar make-up – jukbeende-

ren amper aangezet en lichte mascara – gaf haar iets jeugdigs. Ze werd binnengelaten in een groot vierkant vertrek, waar in het midden alleen een camera op een statief en een krukje stonden. De jongen die haar zonder een woord was voorgegaan door een doolhof van gangen liet haar alleen. Mélanie wachtte. Er gingen enkele minuten voorbij, toen een kwartier en toen een half uur. Ervan overtuigd dat ze buiten haar medeweten werd gefilmd, weigerde ze ook maar enige irritatie of teleurstelling te laten blijken. Geduld was ongetwijfeld een van de vereiste eigenschappen van een goede kandidaat voor een realityshow, en dus besloot ze stilletjes te blijven wachten, het was vast een soort van test.

Na een uur stormde een furieuze vrouw het vertrek binnen.

‘Kon je niet zeggen dat je er was! Als niemand me een seintje geeft, kan ik het niet raden!’

‘Het... Het spijt me. Ik dacht dat u het... wist...’

Wanneer ze geschrokken was, stokte haar ademhaling en was ze haast niet te verstaan.

De vrouw kwam tot bedaren.

‘Je zult echt harder moeten praten als je wilt dat mensen je verstaan. Hoe oud ben je?’

‘Zesentwintig,’ antwoordde ze, amper luider.

De vrouw vroeg haar om met haar gezicht naar de camera te gaan staan. En toen en profiel, met haar rug naar de camera en opnieuw en profiel. Ze vroeg haar om een stukje te lopen. Om te lachen en haar haar te kammen. Ze stelde ik weet niet hoeveel vragen – hoeveel ze woog, wat haar kwaliteiten waren, wat ze mooi aan zichzelf vond en wat juist niet, wat haar het vaakst werd verweten, of ze complexen had, wat ze als de ideale man zag, of ze bereid zou zijn om uit liefde van look, houding of uiterlijk te veranderen – die Mélanie zo goed mogelijk probeerde te beantwoorden. Ze vond zichzelf iets te mollig, maar niet lelijk, ze was direct en opgewekt, ze droomde van een grote liefde met een liefdevolle en

aandachtige man, ze wilde kinderen, minstens twee, ja, ze was uit liefde tot veel maar zeker niet tot alles in staat.

Hoewel de vrouw haar irritatie liet blijken, stuurde ze haar niet weg (ze was opgeleid door Alexia Laroche-Joubert, een toonaangevende producer van Franse reality-tv, die als devies had: 'Een goede kandidaat verleidt of irriteert je, als hij je verveelt, weg ermee'). Maar Mélanie werkte haar op de zenuwen. Misschien was het haar snerpende stem die van nervositeit iets schels kreeg, of anders wel haar grote ogen, als van een koe in een tekenfilm. Reality-tv waarbij mensen werden opgesloten beperkte zich al lang niet meer tot het filmen van de dodelijke verveling van een handjevol jonge proefkonijnen. Aan het basisprincipe van een exhibitionistisch spektakel had men andere ingrediënten moeten toevoegen: verzinsels, ongeremdheid, verhoogd libido. De transformatie van de lichamen had gelijke tred gehouden met die van de namen, echt of vals. Dylan, Carmelo, Kelya, Kris, Beverly en Shana waren in de plaats gekomen van Christophe, Philippe, Laure en Julie.

De castingdirector had al een paar keer de handdoek in de ring willen gooien. Ze was niet op zoek naar een welopgevoed meisje. Ze was op zoek naar ordinaire en karikaturale types, naar leugen en bedrog. Ze was op zoek naar strijd en rivaliteit, naar toekomstige soundbites die eindeloos konden worden herhaald. Toch had ze dat niet gedaan. Het kwam even in haar op dat ze misschien wel met een veel geduchtere kandidaat te maken had dan ze dacht. Stel dat onder die bedrieglijke alledaagsheid de meest meedogenloze, wilde en blinde ambitie schuilging die ze ooit tegen was gekomen? Des te gevaarlijker omdat die perfect gecamoufleerd was? Maar ze had het nog niet gedacht of ze zag in Mélanie Claux weer die wat kleurloze jonge vrouw die van de ene voet op de andere stond te wippen en niet wist wat ze met haar handen moest doen.

Een goede casting voor een realityshow bestond altijd uit de-

zelfde componenten, die door de professionals als volgt werden samengevat: een bitch + een bimbo + een grapjas + een mooie jongen + een haantje. De ervaring leerde echter dat een minder uitgesproken persoonlijkheid zijn nut kon hebben. Een zondebok, een bemiddelaar, een stuntel, een idioot konden altijd van pas komen. Maar zelfs in die rol was Mélanie een tweede keus.

Op de blocnote die voor haar lag noteerde ze met een rode pen: ‘Miss Doorsnee. Nee, dank u.’

‘We bellen je nog,’ zei ze op gedecideerde toon terwijl ze zich naar de deur begaf.

Mélanie pakte snel haar handtas van het krukje en volgde haar op de voet. Toen ze haar armen omhoogdeed om haar jasje aan te trekken, leken haar borsten, waarvan de castingdirector al bij de eerste oogopslag de omvang had opgemerkt, uit haar T-shirt te barsten. Mélanie had hele grote borsten, echte, soepele en zo te zien hele zachte borsten, die het kant van haar roze beha niet in bedwang leek te kunnen houden. Opeens twijfelend, of was het een ingeving, hield ze de jonge vrouw die gedwee het vertrek wilde verlaten, met een gebaar tegen.

‘Zeg eens, Mélanie, hoeveel vriendjes heb jij gehad?’

‘Wat bedoelt u met “vriendje”?’ vroeg Mélanie, beseffend dat ze haar laatste troef uitspeelde.

‘Ik zal er geen doekjes om winden,’ verzuchtte de vrouw. ‘Hoe vaak ben je met een jongen naar bed geweest?’

Het bleef een paar seconden stil en toen keek Mélanie haar strak aan.

‘Nog nooit.’

Toen ze de deur uit was, schreef de director met rode pen onder haar foto: ‘26 jaar en nog MAAGD.’

Ze onderstreepte het woord drie keer.